

Brieš išsikiriant.

(Morkaus 8, 31—38)

Didžius mūsų Viešpaties pagriaudėjimo ir pamokinimo žodžius randame šioje Evangelijoje. Ir mums jei ateityje išsikirimo valanda, tazin, ar ir mes nesakytume: Tai yra ne mūsų, bet Dievo kelias. Sunkią išsikirimo valandą pergyveno mūsų Viešpats Jėzus savo gyvenime. Jis su savo mokiniiais nueina į kokią tai tolimą, tylų žemės kampelį ir čia jis nori savo mokinius parengti didiesiems atsitikimams, kurie jo laukia netolimoje ateityje.

Jis norėjo, kad jo mokiniai viską suprastų, viską žinotų ir, kad užėjus didžiajai jo gyvenimo audrai, nesukluptų prieš žiaurią tikrovę. Mokiniai jau gerai buvo pažinę savo Viešpatį ir buvo pasiruošę višur Jį sekti. Nors Jėzus daug jiems buvo kalbėjęs, daug ko juos buvo mokinęs, bet wél iš naujo juos mokina. Ši kartą lyg sawotikštai, lyg giliau, o jo mokiniai su dideliu atidumu sėda Jėzaus žodžius: žmogaus Sūnus daug kentės. Jį išjuoks, Jį pažemins, Jį nuteis mirti. Wiša tai darys ne paprastoji ir neįklausintoji liaudis, bet tautos wadai; wyresnieji, wyresnieji kunigai ir rašte mokytieji. Jo mokinius sujaudina ši žinia. Šie wišo to ir dabar dar nesupranta. Šie negali suprasti, kad tautos wadai pyksta ant geriausio, teisingiausio sawo tautoje žmogaus ir nori jį nužudyti. Ap. Petras, wedamas žmogaus galwojimo, graudena Viešpatį, kad tegu jis saugosi nuo šių blogųjų žmonių. Ap. Petras teisingai ir draugiškai galwojo, ir mes, be abejo, būtume dawę toki pat patarimą. Bet Jėzus žiauriai atmeta ši Petro patarimą ir giliai pažwelges į jį, taria: „Tu nesupranti, kas yra Dievo, bet tik kas yra žmonių“. Čia susitinka du keliai: kelias pagal Dievo walią ir kelias pagal žmonių walią. Šie gali susitikti, bet jie gali ir skirtis, ir eiti priešinga kryptimi. Todėl ši Evangelija mus ir mokina suprasti Dievo kelius. Ir tai mums yra labai reikalinga, nes mes daug kartų sawo gyvenime atsitojame kryžkeleje, kur susitinka Dievo ir žmonių keliai, ir nežinome ką pasirinkti: ar kelį į amžiną gyvenimą, ar kelį į mirtį.

Jėzus, matydamas žiaurią gyvenimo tikrovę, mokino sawo mokinius, kad jie būtų stiprūs, drąsūs wišoje gyvenimo walandose. Ir šis jo pamokinimas tinka wišiemis žmonėms, kurie išpažįsta jo wardą, kurie staitosi jo mokiniiais ir kurių hirdys pripildytos triskęzioniško tikėjimo keliuona šiais gyvenimo keliais.

Jėzus mato abu kelius. Jo kūniškas galwojimas gal būt irgi pajautė baimę, kentėjimo skausmus ir galbūt mielu noru būtų apkenkęs sawo kentėjimo kelį. Bet Jis pildo Dievo walią, nes Dievas nori, kad jo Sūnus eity kentėjimo kelį, nes šis kentėjimo kelias yra prisikėlimo ir amžino gyvenimo kelias ir Jam pacziam ir wišiemis jo pasekėjams. Dėlto Jis pirmas neša širtingą ir aukštesnį istatymą. Jis neswruoja nė atmirktos. Nuogirdžiai pabarda-

mas Jis atmeta sawo gundytoją ir yra pasiruošęs kielwieną walandą eiti erkėczių kelį, kad išpildytų Dievo walią ir apšireiktų nusidėjusio pasaulio žmonėms Dievo meilės ir išganymo darbą. Kilnus ir apšwiestas diewiškos jėgos ir garbės Jėzus stowi prieš sawo mokinius, ir Jis sawo dwaštos akimis mato tolumoje sawo sunkų kryžių ir sunkią naštą, bet jo žingsniai yra drąsūs ir twirti, o lūpos taria: Tėwe, tenusiduoda Tawo walia!

Jo mokiniai klausosi, dar nieko nesupranta ir yra apimti šwentos baimės. Šie negali pažwelgti į Jėzaus weidą, kuris rintumu ir šwentumu spindi prieš juos. Ir, jei nors wienas šio spindėjimo spindulėlis šiandie paliestų mūsų hirdį, tai mes taip pat nušauktumėm tą šwentumą, tą gilią atšikrymo walandą, kurios žodžiais negalime išpaakoti. Mes galime tik melsti: Viešpatie, te Tawo weidas šwieczia ir ant mūsų, kad ir mes liktume išganii.

Žodžiai, kuriuos po to Jėzus tarė sawo mokiniams, yra gal būt gražiausi wišoje Evangelijoje. Ne mes, bet Jis, mūsų Viešpats meldžia ir taria: Tėwe, aš noriu, kad kur aš esu, būtų ir tie prie manęs, kuriuos Tu man dawei, kad jie regėtų mano garbę. Ir tikrai. Kielwienas galėsime būti ten, kur Jis yra, jei tik eisime tais pacziais keliais, kuriais ejo mūsų Viešpats, kielwienas nešdamas kantriai Dievo uždėtą mums naštą, kielwienas pildydamas jo walią. Te šio gyvenimo sunkumai ir kentėjimai neatbaido mus Jį sekti šioje žemybėje, nes kelias, kuris yra surištą su Dievo walia, yra sunkus ir pilnas pažeminimo. Gražiausios gelės — rožės jut irgi turi dyglius. Tas yra gamtoje, tas yra ir dwaštkame gyvenime. Kielwienas mūsų sunkus erkėczių kelias weda mus į prisikėlimą ir gyvenimą. Tokie yra Dievo keliai. Kas tai žino, gali šaktyti su ap. Powilu: Aš tikiu, kad šio laiko kentėjimai neatšweria tos garbės, kuri mums bus parodyta. Kas sawo gywybę aufoja dėl manęs ir Evangelijos, tas ją išgelbės.

Būtume budrūs sawo gyvenimo keliuose ir pasirinkime tuos, kurie patinka Dievo waliai. Wiši šios žemės praeiwiai, kurie keliawo šiais keliais ir užmerkė ramiai sawo akis, sawo gyvenimu ir mirtimi liudija, kad tieji buvo laimės keliai. O mums taip pat gyvenime jei tenka skirtis su artima ir brangia hirdimi, pasitikime, kad tai yra Dievo wedimas ir taip pat drąsūs ir twirti eisime Dievo walis keliais. Ką gi gelbėtų žmogui, jei jis laimėtų wišą pasaulį, bet jei jo siela žūtų.

Viešpatie, Tu esi mūsų Gyvenimas, Tiesa ir Kelias. Taigi, imk mano ranką, ir wesk mane, kol amžius čia patenka ir danguje. Amen.

Kriščionybė Azijoje.

(Lėsinys.)

Nuo 1854 m. prasidėjo vėl iš naujo įsikurti Japonijoje įvairių šalių evangelikams ir katalikiškoms misionerijoms. Šiuo laiku iš 70 milijonų Japonijos gyventojų, kriščionis tūta ne visai pusė milijono. Tai labai mažas nuostimis! Evangelikų kriščionis yra apie 300 000 ir katalikų netoli 200 000. Nors štaiczius mažas, bet dvasia galinga Japonijos kriščionis ir labai daug jie nuveikia praktiškai. Kriščionis yra iki pat waldžios wirtūnių atsakomingose wietose. Japonų tauta yra wieninga, wiename plote ir galinga. Ji twirtai įsitikinusi, kad ji turi jai Diewo skirtus uždawinius rytų tautų tarpe, kaip Azijos tautų išlaiswintoja iš po baltosios rasės joms užmesto jungo. Tuo tarpu Japonijos kriščionis twirtai tiki wėl sawo jiems Diewo paskirtu uždawiniu: būti japonų tautos druska ir saugoti ją nuo sugedimo. Sžitas japonų tautos ir Japonijos kriščionis įsitikinimas sawo pašaukimu, yra jų jėga ir užtikrina jiems pasisekimą. Gaiwalinga ir azijatiškai brutali japonų tauta be atodairos škinasi jau kelią į wadowaujanciją wietą Azijos tautų tarpe. Tuo pacziu laiku japonai kriščionis, nepawiršutiniskiškai, bet nuostirdžiai ir pasiaukojanciai dirba ewangelizacijos darbą sawo tautoje. Ir jiems sekasi šiuo laiku, kaip dar nekada.

Japonijoje šiuo laiku jau yra apie pustrucziio tūkstancziio ewangelikų parapijų su 1600 ordinuotų išmofslintų dwasininkų ir keletas šimtu ewangelistų — pamofslininkų. Parapijose yra įsteigta apie 500 „wailų darželių“, kuriuos lanko arti 17 000 wailų. Ewangelikai turi Japonijoje įsteigę 12 aukštųjų mofsklų — institutų su 9000 studentų, 10 aukštesniųjų mergaiczių mofsklų su apie 1500 mofinių, 61 widurinių mofsklų su 28 000 mofinių, 23 teologines seminarijas su 400 studentų, 52 wakarines widurinio mofsklo mofsklas su 4000 mofinių, daugelį parapijinių pradžios mofsklų ir „sefmadienio mofsklų“ su keliomis dešimtimis tūkstanczių mofinių. Be šių mofsklo istaigų Japonijos ewangelikai turi įsteigę ir sawo lėšomis išlaisko 16 didelių, moderniai įrengtų ligoninių, 17 poliklinikų, 20 našlaicziams ir pamestinukams wailkams prieglaudų, apie tiek pat alkliems ir kitokiems paliegeliams bei raupuocziams prieglaudų.

Japonijos pranašo — ewangelisto Dr. Toyohito Kagawos sukeltas ewangelikškas Japonijos sąjudis, pasiwadines „milijonas sielų Kristui“, yra nusistatęs ewangelizacijos dešimtmečio planą. Šio sąjudžio nariai duoda sawo garbės žodi, nenustoti dirbti Diewo žodžio platinimo darbą iki bus Japonijoje milijonas ewangelikų kriščionis. Per 10 metų šio sąjudžio wadai yra nusistatę apskeliant 9600 Japonijos kaimų ir surengti „ewangelizacijos sąwaites“, kad nekiltų kampfelio, kur nebūtų girdėtas Diewo žodis. Be to, nusistatyta per 10 metų pastatyti 1000 bažnyczių ir ewangelikų maldos namų. Sžitam tikslui jie gauna daug aukų ne wien iš kriščionis, bet ir iš filnėsnių japonų stambeldžių. Sawo turima apie 3 milijonus litų mūsų pinigais skaitant, bažnyczių statymo fonde.

Wienas iš žymiausių šių dienu kriščioniskų asmenybių Japonijoje yra Dr. Kagawa. Jis yra pasaulinio masto weikėjas. Pažišta ji wisių didžiųjų ewangelikų bažnyczių pasaulyje wadai ir pasaulinėse bažnyczių konferencijose jis yra wienas populiariausių asmenybių. Ewangelizacijos tikslu jis yra parąšes ir išleides apie 50 knygu, kurių išplatinta Japonijoje apie pusantro milijono egzempliorių. Be to, jis išleido 30 brošiūrų ir 35 lapelius — atsipaikimus, kurių kiekwieno atspaudinta ir išplatinta nemažiau kaip pusė milijono egzempliorių. So raštai wer-cziama net ir į Europos kalbas.

Pereity metų lapkrucziio mėn. 23 ir 24 dienomis įwoko metinis Tautinės japonų kriščionis Tarybos susirinkimas ir wisių ewangelikų bažnyczių atstowų susiwažiawi-

mas Tokio mieste. Nutarta dirbti newien ewangelizacijos darbą bet ir placziai organizuoti socialės apsaugos bei kare žuwusiųjų šeimų globojimo bei šelpimo darbą. Ir czia Japonijos kriščionisbei atsiveria platūs darbo laukai šėti Kristaus meilės bei jo dwasios grūdą, kuris ateityje gali nekšti šimteropus waisius ne wien tikrai japonų tautai, bet wisos Azijos tautoms būti pasisekentimo pa-wyždžiu.

Japonijos ewangelikai kriščionis yra labai pasisekmeje sawo aktywumu ir darbu kriščioniskose tarptautinėse organizacijose. „Szwentadienio mofsklų“ Pasaulio Sąjungos šyrius Japonijoje yra senai išsteigę ir rytų šalyse wienas weikliausių. Užtuntoji iš eilės „Szwentadienio mofsklų“ Sąjungos Konferencija įwoko 1920 m. Japonijoje, Tokio mieste. Konferencijoje dalywawo iš wiso pasaulio „Szwent. mofsklų“ Sąjungos atstowai, štaicziumi apie 2000 asmenų. Konferencija tęsėsi 9 dienas. Tos surengimas ir išlaisymas kainawo 280 000 yenu (1 yena = 5 Lt), kuriuos surinko japonai kriščionis aukomis sawo šalje. Japonijos ciesorius patšai aukawo tam tikslui 50 000 yenu.

Jaunimo organizacijos kriščioniskose ewangeliskose dwasioje weikia jau beweit pusė šimto metų. Wirmiausiai Japonijoje išsteigę 1890 m. Pasaulinės Sąjungos „Griežto Kriščionumo“ Jaunimo organizacija. Šiuo laiku ši organizacija jau turi arti 400 šyrių su keliolika tūkstanczių narių. Antra žymi jaunimo organizacija, tai „Pasaulinė Jaunų Wyrų Sąjunga“ kuri taipgi turi keletą šimtu šyrių. Šzi sąjunga pradėjo sawo šyrius steigti Japonijoje apie pabaigą 19 šimtmečio. Tuo pat laiku czia prasidėjo iš Amerikos weikiamas ir mergaiczių organizawimo darbas. Apie 1898 m. buvo paskirta iš Amerikos pirmoji Japonijai keliaujanti sekretorė mergaitėms organizuoti. Pasaulinės „Kriščioniskų Jaunų Mergaiczių Sąjungos“ šyriai yra beweit wijuose didesniuose Japonijos miestuose.

Jaunimo organizacijos Japonijoje weikia gywai ir turi galimybių weiklos išplėtimui ateityje. Tos organizacijos turi sawo spaudą, sawo knygynus, susirinkimams sales, net nuosawus namus organizacijų buweinėms. Kriščioniskoji studentų sąjunga per sawo šyrius prie Japonijos universitetų daro didelės įtakos į bendrą studentų gyvenimą ir aukštosios inteligentijos tarpe pleczia kriščioniskąsias idejas ir kriščioniską pasaulėjūrą.

Bendrai, Japonijoje kriščionybė šaknis jau išleido. Prieš kriščionybę nusistatymo japonų tautoje nėra, nors nusistatymas prieš europiecius ir bendrai prieš baltąją rasę didelis ir gana griežtas. Japonijos kriščionybė turi didelius uždawinius, šwelntinti iš prigimties nuostimę japonų tautą ir pasūdyti ją ewangelijos druska bei suminkštinti Kristaus meilės dwasia. Tie uždawiniai kilniūs, darbui sąlygos sunkios, bet japonai kriščionis yra, kaip ir wisa japonų tauta, pasisekente, darbštūs, ištwermingi ir sawo tikslus siekia neatsižwelgiant į sunkumus. Tas jiems užtikrina ateitį ir pergale. (Bus daugiau.)

Nematomoji mirties priežastis.

Keliauninkas, wakarų Škotijos pajūryje, kartą matė didžiulį, galingą arą staigiai kylantį aukštyn. Ngai jis stebėjo akimis, kaip šis paukščis katalius sawo galingais sparnais lengwai plasnojo. Bet galingasis paukštis, staiga kaž kodėl pametė lygwarą ir tai šen, tai ten pasidawė. Dar keletą kartų jis galingai suplasnojo ir po to wisių sunkumu krito žemyn. Keliautojas nusfubejo į wietą kur aras nukrito. Kokia jėga ši išdidų, galingą paukštį įwiedė žemėn? Greit wistas paaiškėjo. Plėkrušis paukštis laikė sawo naguose dar gywą žwėrelį. Bet žwėrelis išfikibes stipriai į arą kūną, sawo aktriais dantimis prakando jam gerklę ir aras netekęs daug sawo kraujo ir jėgų turėjo kristi. Nugalėtas tapo nugalėtoju ir sawo plėkrujį priešką nužudė. Argi nuodėmė ne tą pat daro su žmogumi, ką tas žwėrelis su aru?

Iš wof. k. — G. Dts.

Ką reiškia „už savo tikėjimą stoti“?

Prieš kelis šimtus metų, vieną balandžio mėn. 16 d. Liuteris įvažiavo į Worms'ą, kad pasiaiškintų prieš karalių ir valstybę dėl savo skleidžiamo mokslo. Važiuodamas per kitus miestus, jis pastebėjo prie daugelio namų prikaltus karaliaus įsakymus, kuriuose buvo skelbiama, kad Liuterio knygos ir raštai pasmerkti ir prakeikti esą. Paskutinėje jo nakvynės vietoje, pakeliui į Wormsą, jį susirado vienas jo geras draugas, užtarėjas, didžiojo kunigaikščio tarybos narys ir pasiuntinys, ir mėgino jį sulaukyti ir atkalbėti nuo to žygio, patardamas geriau, nevažiuoti, nes jį lengvai gali ištikti toks pat likimas kaip ir Joną Husą.

Tai Liuteris atsakė jam: „Kūnas buvo sudegintas, bet teisybė kartu su juo nesudegė! Aš vistiek noriu ten nueiti, nors ten būtų tiek daug velnių kiek ant namų stogų yra čerpių, aš jų tačiau nesibijau“.

Taip jis įtraukė miestan, vieną antradienį apie pietus, kada Wormse kaip tik buvo pietaujama. Miesto vartų bokšto sargas sutrimitavo ir greit pasklido žinia po miestą kad Liuteris atvažiavo ir visi, kas tik galėjo, skubėjo pamatyti tą drąsų vienuolį, kuris drįso karaliui prieštarauti ir nepaklusnus būti. Liuteris sėdėjo atvirame vežime, apsilvilęs Augustinų vienuolio rūbais. Pirm jo jojo heroldas (karaliaus pasiuntinys), kuris jam kelią laisvą darė. Taip Liuteris važiavo per minią jį stebinčių žmonių. Kai jis nuo vežimo nulipo, jis tarė: „Dievas bus su manim“.

Taip Liuteris stovėjo už savo tikėjimą! Kiekvieno jauno žmogaus pareiga ir obalsis turi būti: ištikimai ir drąsiai už savo tikėjimą stoti.

Ar tu, mielas skaitytojai irgi esi drąsus ir ištikimas tada, kada reikalinga savo tikėjimą, prieš Viešpatį apginti? Begyvendamas savo aplinkumoj, tarp savo draugų, ar nesigėdi, ar prisipažįsti prie savo

tikėjimo ir ar jį drąsiai gini? Nes tikėjimo dvasia yra Šv. Dvasios ir ji sukelia tikėjimą ne tik tuose, kuriuose Kristus apsirėiškė, bet ir tuose kurie miršta dėl Kristaus.

G. Lts.

Visi pasaulio kraštai regi išganymą.

Misijonierius Carey gyvendamas Indijoj matė kai degindavo našles. Jam tas nepatiko ir jis meldė jų, kad indai šį žiaurų pagonišką paprotį panaikintų, bet veltui. Tada jis kreipėsi į vyriausybę prašydamas kad ji išleistų įstatymą kuris draustų deginti našles. Jau 72 metus anglai valdė Indiją ir per tą laiką daugiau kaip 72 000 našlių buvo sudeginta, kol įstatymo keliu tai pavyko uždrausti. Vieną sekmdienio rytą, apie 40 metų po to, kai Carey pirmą kartą mėgino prieš tą žiaurų paprotį kovoti, besėdint prie stalo ir besiruošiant tos dienos pamokslui, jam visai nelauktai pateko į rankas vyriausybės įsakymas, kuriuo buvo draudžiamas našlių deginimas. Nieko nedelsdamas, jis įsakymą išvertė į indų kalbą ir jį visur skelbė. „Iei aš tai atidėčiau“, sakė jis, „tai neviena našlė dar gali būti sudeginta. Krikščionystė ir čia turi atnešti per savo Evangeliją išganymą“.

G. Lts.

Pas tikėk taku!

Meni, kai kartą audroj
Nakčia mišku ėjai?
Veltui tikėjaisi taku?
O ne! — Jis išvedė gerai!
Kada saulutę temdo
Užslinkę vargo debesiai,
Tikėk Dievu! Pirmyn drąsiau
— Pirmyn taku, tad bus gerai!... X

Kun. P. D a g y s.

Tikėjimas pagal Ap. Povilą.

(Tęsinys).

Gana dažnai buvo antitezės statomos, kaipo klaidinga Ezros antitezė, kad išvengs tik tie, kurie darbus ir tikėjimą pas Viešpatį turi, nes darantis žino, kad jo nusitikėjimas ne į Dievą, bet jame pačiame yra. Tai Povilas aiškina, kad tokie Dievo dovanos negali gauti, kadangi jie nori ir bijo, kad dovana nedingtų, kas su darymu negali sutikti.

Antra vertus, juk tikintis žino, kad jis ne taip darė, kad teisingas galėtų būti, ir kad jis tam darbui bejęs yra. Be to, jis žino, kad jam viskas yra galutinai ir gausingai dovanota, per tai jis pats nuo savo darbo nusigrežęs. Todėl Povilas įrodo, kad abi pozicijos išsiskiria, kad žmogus nuo kaltės pabėga, kad pats savyje išteisintų, bet kad Kristaus malonę įgautų, per kurią jis išteisintas ir yra. Tuomi yra Dievo teisingumas Kristuje pasireiškęs Rom. 117, 3,21 ir Povilas parodo, kad Dievas yra teisingas ir išteisina mus per savo teisingumą, o t a i y r a t i k ė j i m a s .

e) Povilo kryžiaus teologija, arba kryžiaus tikėjimo pamatas.

Šis Povilo samprotavimas parodo, kad Povilas ėjo ta pačia kryptimi, kaip ir Kristus. Jis pripažino Dievo teisingumą, ir duoti tikėjimą tam, kas tiki ir atimti tam, kas netiki. Išpažinime, kad Dievo teisin-

gumas išteisina tikintį padėjo Povilui tvirtinti apie Kristaus Krvžių.

Jeigu žmogus prieš malonę stovi, tada jis žino, kad Dievas savo malonėje teisingas yra ir teisingumą suteikia. Galima manyti, kad žmogui Dieviškas veikimas nesuprantamas, tada jis nesuprastų ir nematytų, kaip malonė su teisingumu susivienija, ir tokiu būdu išteisinimas būtų galimas per aklą tikėjimą, t. y. be regėjimo. Tai būtų panašus protavimas Jeruzalės teologų, kurie teisingumą ir malonę šale viens kito statydavo ir iš to jiems susidarydavo problema, kurios išaiškinti nepajėgdavo.

Mes esame per Nukryžiuotąjį pas Dievą pašaukti, o malonė patikrina ir teisingumą įvykdo. Kryžius yra tas Dievo darbas, kuris žmogaus kaltybę iš jo pašalina ir kaltybės supratimą nutildo ir į Dievo sprendimą nurodo, kuris žmogų išteisina. Apskritai, pas Povilą yra tam tikrų pasakymų, kurie mums rodo, Jo supratima, kad „mes esame išteisinti nuo Dievo“ ir ta išteisinimą jis liepia semti iš Kristaus Kryžiaus. Charakteringas ir svarbus šis jo sakiny: „Kristus yra mūsų teisingumas ir Jis mums tarnauja, kad mes išteisinti būtumėm, tai aiškėja jo kraujas ir išteisinimas mums“. Jo išteisinimas tame, kad Kristus dėl mūsų puolimo buvo nukryžiuotas. (Rom. 5,9).

Per Kristaus kūną mes esame įstatymui numarinti (Rom. 7,4) ir per įstatymą esame mirę, kad būtumėm gyvi Dievui (Gal. 2, 19—20), bet mes su Kristumi ant medžio pakabinti esame (Gal. 3,13).

Mirtis yra teismas, galas kuris pasveikina mūsų išsilaikymą. Tai atatinca Kristaus mirčiai aukščiau-

Mylėkime Dievą džiaugsme ir varge.

Vieno girininko mažoji dukrelė Elzytė buvo labai maloni, ir dėl to ją, visi žmonės labai mylėjo. Ji kas dieną meldėsi savo dangiškajai Tėvai. Viena dieną ji staigiai susirgo. Kai tėvas vakare parėjo namo, jis sėdo prie jos lovelės ir glostė jos karščiuojančią galvelę. „Tėveli,“ tarė mergaitė, „tu ir mamytė mane labai mylit, tai aš gerai žinau, nes jūs man labai daug gero padarot, bet Dievulis, tur būt, ne visados toks geras ir mylintis, nes šiaip Jis nebūtų man tokią ligą atsiuntęs.“ Kambaryje po stalu gulėjęs medžioklinis šuo sulojo. Tėvas jį stumtelėjo koja. Šuo pašokęs pribėgo prie savo šeimininko ir glaudės prie jo kojų, lyg prašydamas atleidimo. „Matai, Elzyte, kaip šuo baudžiamas ieško mano meilės, taip ir mes turim visus vargus iš mūsų dangiškojo Tėvo rankos priimti kaip ženklą Jo meilės. Per vargus, per ligas, Jis mus nori dar labiau, dar stipriau prie savęs traukti ir laiminti.“

Tai buvo pamoka mažajai Elzytei kokios ji dar nežinojo.

Jie Jį nukryžiuo.

Vienas žmogus, kuris krikščionių tikybą viešai peikė ir pajuokė, kartą pamatė savo mažąjį sūnelį atidžiai Šventa Rašta skaitant. „Ką tu čia darai?“ jis paklausė jo. Vaikas pakėlęs galvą pažvelgė į tėvą pilnomis ašarų akimis ir tarė: „Tėve, jie Jį nukryžiuo!“ Netikintysis tėvas, liko tylus ir susimastęs stovėti. Tai buvo žodis lyg iš Dievo, tikru laiku tartas jam per jo sūnaus lūpas. Jam buvo kaip Sauliui pakeliui į Damaską. Jis praregėjo, o jo siela buvo prie kryžiaus, prie Viešpaties kojų, kur jis nuodėmių atleidimą ir ramybę gavo nuo to Viešpaties, kurį jis taip ilgai neigė ir atstūmė. Ir dabar jis tiki Išgany-

sia prasme, nes tikintis stovis pas Nukryžiuotojo kryžių ir mato Dievo, kaip teisėjo parodymą, kuris priešingai prieš žmogišką esmę ir Dievo darbus veikia. Šis Dievo teisėjo parodymas, Kristų atiduoda įstatymo sprendimui, kūną paduoda mirčiai, kurią vėliau sulaužo, kad ir visus žmones nuo mirties attrauktų. Ir šitas Dievo aktas yra ne kas kita, kaip tobūla malonė, kuri pasireiškia Kristaus siuntime ir su Juo jos išsipildymas. Kristaus prikalimas prie Kryžiaus yra ne atskirimas jo nuo žmonių, bet pamatas draugystės su tais, kurie į Jį tiki. Tai yra ne išskyrimas tikinčiųjų iš Jo karalystės, bet jų įvedimas į tą karalystę. Kiekvienas tikintis šiame veiksmo gali matyti Dievo teismą, kurio sprendimas yra mirtis nuodėmei ir kiekvienas tikintis per tai lieka pas Dievą pašauktas ir su Kristumi suvienytas ir dalininkas visų Jo dovanų per malonę dėl tikėjimo paskirtų. Povilas savo Kristaus Kryžiaus teologiją baigia (Rom. 9.³¹). Kristus prie kryžiaus atidengė ligi pat dugno ne dangiškąją tiesą, bet taip pat ir žmogaus prigimties tikrąją. Ir kol Dievas nebuvo tapęs žmogumi tol žmogaus nedraugiškumas Dievui negalėjo išeiti aikštėn. Todėl Kristaus prikalimas prie Kryžiaus kiekvienam turi priminti vaizdą; Išganytoja tarp dviejų nusikaltėlių ir tas vaizdas viso pasaulio istoriją turi sutraukti į vieną begalinį vaizdą ir tapti Kurėjo veidrodžiu.

Medis išilgai ir skersai. Tai simboliškas vaizdas, sutampas su žmogaus gyvenimu. Žmogaus gyvenimas irgi stulpas visokių geidimų, bet brukšnys skersai ir nieko nebėr. Žmogus savo valios pasitikėjimu

tojo žodžiams: „Kas pas mane ateina tą aš neištumsiu.“

G. Lts.

Atsipalaidavimas.

Kartą gaisras apėmė vieną gyvenamą trobėsį. Tėvas su visais vaikais, išskyrus mažąjį Jonelį, išsigelbėjo. Septynių metų Jonelis po to, kai ilūžo laiptai, liko namo antrame aukšte. Vaikelis pasirodė prie atdaro lango. „Nusileisk, aš tave pagausiu glėbyje, tarė tėvas. Išikibęs į lango rėmą, baimėje verkdamas, mažiukas šaukė: „Nematau tavęs, tėve!“ „Paleisk rėmą, šok! — Būk tikras, kad tave glėbyje pagausiu! — Vėl tarė tėvas. Tiktai tada, kada liepsnos atsimošo ties langu, Jonelis rėmą paleidęs, šoko ir liko išgelbėtas! Taip, ir mes paleidę žemiškus dalykus sulaukiame Dievo pagalbos veikimo. X.

Man reikia vis Taveš! . . .

(Siužetas skolintas).

Man reikia vis Taveš,
O Viešpatie, dangaus,
Nes vargstančio manęs,
Šiaip niekas nepriglaus.

Man reikia vis Taveš, —
Paguosk, lanky mane!
Kai akys jau priges —
Priimki pas Save!

Man reikia vis Taveš,
Lanky mane, prašau!
Jei būsi prie manęs —
Aš nieko nebijau!

Man reikia vis Taveš,
Taveš man reikia vis, —
Tik prie Taveš galės
Ramiai ilsėt širdis! . . .

M. Z.

stato tą stulpą, o Kristus nuo skersinio medžio triumfuoja ir juo išbraukia viską traukdamas garbinti ir skelbti Dievo tikrąją.

Kristus ant kryžiaus — kokios dvasiškos galios duoda žmogui, kokia didelė galybė iš pasauliškų nepasisekimų ir suirimų padaryti akstiną visiškai atmainyto gyvenimo ir siekimo motyvų ir atsakyti nuo visų išlaukinių veikimo ir laimės mašta, nuo visų būvio kovos ir pasauliškų ambicijų vylių. Tylusis, ramusis Kryžius, neišsemiamai daug moka pasakyti ir galingai moka mokyti; prieš kurį nutyla visi mokytojai ir pasibaigia visų išmintingųjų išmintis.

f) Tikėjimas, atgaila, Dievo draugystė, pažadėjimas ir gyvenimas iš mirties.

Povilas nagrinėdamas Nukryžiuotojo tikėjimą, išplečia jame esantį neigimą, ant visos žmonijos ir ant viso pasaulio. Nes malonė kitaip nepasireiškia, kaip tik per Kristaus mirtį ir ji ateina per paprastai natūralią mastymą ir žmogaus pageidavimą, ji eina nežiūrint pasaulio esmės į jo priešingumą. Kadangi žmogus nuo Prisikėlusio prigulmingas yra, tai žmogaus pageidavimai nuo dabartinio padėjimo t. y. nuo žmoniško gyvenimo yra paliuosuoti ir ant vieno tikslo taikinami, ant to tikslo, kuris yra virš mūsų patyrimų ir kuris tikrumoje glūdi. Šitam tikėjimui įrodyti Povilas primena Abraomo tikėjimą Rom. 4, 17—21.

(Bus daugiau.)

Jėzus mano Vadas.

Bėgny gyvenimo sawo
Wis turiau mąstyt dažnai,
Kur aš būsiu ateityje,
Kur nuwes mane feliai!?
Ir tada tik wieną mintį
Wis giliai širdy jaučiu:
Wis wiena, kur reiktų eiti —
Eit su manim Jėzau Tu!

Choras: Ateitis tamši dar laukia, —
Nežinau, kas bus toliau,
Taciau, Jėzau, šioj kelionėj
Wis lydėt mane prašau!

Kaip keleiwis aš keliauju,
Čzia namų sau neturiu,
Wis kas laikina ir menka —
Be grožybų amžinų.
Ką neš rytas — wargus, džiaugsmą,
Laimę, skausmą? — Nežinau!
Todėl, Jėzau, atiduodu
Wesit, waldyt mane tik Tau!

Choras: Ateitis tamši dar laukia...

Po kelionės pakeleiwis, —
Sei toliau nebekeliaus,
Meta lazda ir pawargęs
Tęsko poilsio saldaus!
Gal jau greitai ateityje
Szia kelionę baigsiu aš,
Ir wargingą mano kūną
Į kapus išjėt išneš.

Choras: Ateitis tamši dar laukia...

Perdirbo M. 3.

Trumpa Saugų parapijos apžwalga.

Praėjusių metų spalio mėn. 9 d. Saugų bažnyčia įkrentė 80 m. sukaktuwes. Ta proga pereitą rudenį ji buvo atremontuota ir pagražinta, nudažant medines dalis.

Seniau, kada czia nebuvo dar bažnyčios, dabartinė Saugų parapija priklausė Werdainės ir Briekulės parapijoms. 1844 m. jau buvo sudaryta Saugų parapija. Nors dar bažnyčios nebuvo, taciau kunigas jau buvo paskritas, o pamaldos pakaitomis buvo laikomos Saugų mokykloje ir ūkininko Makiemo patalpose Berciškių km. Didėjant parapijai, kilo būtinas ir bažnyčios reikalas. Po kelių parapijos susirinkimų buvo prieita išwados Sauguose pastatyti bažnyčią. 1854 m. rugpiūčio mėn. 30 d. buvo padėtas Saugų bažnyčiai kertinis akmuo. Po trijų metų, 1857 m. bažnyčia buvo galutinai užbaigta ir spalio mėn. 9 d. pašventinta. Per wisą šį 80 m. laikotarpį, Saugų bažnyčiai tarnawo 12 kunigų. Pirmuoju kunigu, nuo 1844 m. iki 1849 m. buvo kun. Morgen. 1849 m. buvo atkeltas kun. Stornys, kurio laikais buvo baigtas ir bažnyčios statymas. 1864 m. buvo atkeltas kun. Passarge, kuris czia dirbo apie 10 metų. Pastui sekė kun. Groß, kuriam taciau neilgai šioje parapijoje teko dirbti, nes po kelių mėnesių pasimirė. 1881 m. buvo atkeltas kun. Zirkhaitis, kuris czia įžbuwo iki 1897 m., t. y. apie 15 metų. 1909 m. atwyto kun. Kalanke ir po jo kun. Bartiš. Did. Karo metais nuo 1913 iki 1920 m. czia nuožirdžiai dirbo dabartinis Konsistorijos patarėjas kun. Ribaitis. Nuo 1920 iki 1923 m. kaip pagelbiniais kunigais buvo paskriti pasiuntinys Laužemus ir precentorius Kasperis. 1924 m. pawasarij kun. Sarguhn, kuris czia kunigawo iki 1926 m. Jam išwykus į Laužargių parapiją, buvo atkeltas pasiunt. kunigas Oksas, kuris tarnawo iki 1935 m. pradžios. Po jo buvo atkeltas kunigas Tennigkėitis, kuris ir šiandien czia tebedirba.

Žinios.

Italija.

— Szių metų sausio mėn. 9 dieną priėmė Mussolini 2000 katalikų dwašininkų, kurių tarpe buvo apie 60 aukšto rango dwašininkų ir wyškupų. Sie pažadėjo Mussoliniui dwašinę paramą iš katalikų dwašikcijos pusės ir gamo Mossolinio patikininimus, kad katalikybė ir ypatingai dwašinintai naudosis Italijos wyriausybės palankumu ir apsauga.

Wokietija.

— Wokietijos katalikų taip wadinama „Caritas“ draugija, gywuojanti jau 40 metų, kaip praneša tos draugijos organas, yra labai išplėtusi sawo darba Wokietijoje. Ji turi apie 120 000 darbininkų, iš jų apie 80 000 yra wienuosiai ir wienuoslės. Szi draugija turinti daugiaus kaip pusę milijono garbingų rėmėjų ir išlaikanti apie 4000 wiskų gailėstingumo įstaigų ir prieglaudų. Wufomis ši draugija buwusi paremta ir turėjusi pajamų apie 3 milijonus markių.

Wokietijos katalikams geriaus šiuo laiku ir selasi kaip ewangelikams. Todėl kilo katalikų dwašininkų tarpe mintis, ar newertėtų Wokietijos katalikų dwašininkijai pažadėti Hitleriui dwašinę paramą, kaip padarė Italijos katalikai dwašininkai, pasižadėję remti Mussolini, atsilankę pas jį 2000 štaicziuje.

Anglija.

— Prašant Anglijos sweikatos ministerijai, Anglijos anglikonų bažnyčia nutarė wieną sekmadienį į metus pažwešti sweikatos reikalams. Tą sekmadienį wisose bažnyčiose bus kalbama pamoksluose apie sweikata, kaip apie brangią Diewo dowaną, kurią reikia branginti ir saugoti.

Szweicarija.

— Szweicarijos kai kurios ewangelikškos parapijos pradeda rūpintis padėti kunigams išgnti automobilį ir jį išlaikyti, kad lengwiaus kunigas galėtų aptarnauti sawo parapiją. Kai kurios parapijos iš sawo biudžeto skiria tam tikslui net iki 1000 litų į metus. Miestų parapijos sudaro sutartis su automobilistų sąjungomis ir apmoka joms už naudojamus kunigų automobilius parapijos aptarnawimo tikslams. Naujos gyvenimo sąlygos iškausia naujus pa-proczius.

Kaunas. Sz. m. wafario mėn. 1 d. pasibaigė senosios Liet. Ew. Liut. Konsistorijos kadencija. Kaip jau buvo pranešta, po įwykusių sinodų buvo sudaryta nauja Konsistorija. Walsitybės Prezidentas šios Konsistorijos prezidentu pasityrė žinomą ew. wisuomenės weikėją Dr. A. Gudaitį, wiceprezidentu kunigą seniorą Gelžinį. Szvietimo Ministeris patwirtino Konsistorijos nariais: iš dwašikčių kunigą seniorą Titelbachą ir kunigą seniorą Laufozilę, iš pasauliecių K. Haną ir S. Wensky. Konsistorijos profuru ru wėl paskritas K. Žalkauskas. Szio mėn. 9 d. 11,30 wal. naujoji Konsistorija susirinko pirmajam iškilmingajam posėdžiui.

Kaunas. Sz. m. sausio mėn. 30 d., ew. mokyklų Kapel. p. Szimukėno buvo suruošta ew. widur. mokyklų mokinių šwentė. Szwentės programa buvo labai įwairi, kurios didesnę dalį užpildė patys mokslėiwiai. Szwentė praėjo labai geroj nuotaitoj.

Biržai. Szių metų wafario mėn. 6 d. Biržuose įwyko „Radwilos“ draugijos štyrių atstowų suwaziawimas. Suwaziawimas prasidėjo 11 wal. bažnyčioje pritaikintomis pamaldomis ir Biržų choro giesmėmis.

Po pamaldų 14 wal. parapijos salėje įwyko posėdis, kurį atidarė Centro Waldybos Pirmininkas Kun. Balcziauskas, apibudindamas suwaziawimo tikslą, darbo reikšmę ir linkėjo būti darbštiesiems. Be to, pirmą kartą sugiedotas ir „Radwilos“ himnas.

Garbės prezidiumas buvo sudarytas iš Garbės Karo Dr. Mikėlo, wiceburmistro Klybo, Szviet. Fondo atsto-

wo Tamulėno, Kun. Barnėlio, Kun. Urdžės ir mok. J. Bružo.

Buvo daug sveikinimų žodžiu ir raštu. Po sveikinimų buvo sudarytos, mandatų, sveikinimų ir rezoliucijų komisijos kurios tuoj ir ėmėsi darbo.

Iš Centro Waldybos ir skyrių atstovų pranešimų matosi, kad draugija per 1937 metus yra daug dirbusi. Toliau rinktosios komisijos daro pranešimus ką sveikinti ir smulčiau apšvarstoma rezoliucijos.

Centro Waldyba wienbalsiai išrinkta ta pati. Klausimų ir sumanymų buvo gana daug, kurie visi nuodugnai apšvarstyti. Jaunimo šventė žiemet nutarta rengti Klauciuose.

Posėdis užbaigiamas tautos himnu. Po posėdžio Kolegijos raktnės patalpoje buvo sweczijų ir Biržų skyr. radwielieczijų subuwimas prie Biržų skyr. sesijų staniai paruostas arbatos ir užkandžių, laike kurios buvo atlikta aperetė parrašyta mok. A. Szlikos. Iq suwaidino A. Szlika, J. Zafstas ir Kregždė, akomponawo Grinas. Zafstas laike pawyzdinę paskaitą — monologą, o Biržų skyr. narės pastatė gražių gywąjį pawekilą. Kelias walandas bendrai pasilinkminę kupini gražiausių wilczijų suwaziawustieji išsikirstė.

Ud. Ramanauskas.

Tauragė. Sz. m. sausio mėn. 30 d. Tauragės ewang. liut. bažnytinis choras ir orkestras suruohė arbatėlę Waičių darželio patalpoje. Tai buvo choristų ir orkestrantų susipažinimo wakaras. I arbatėlę atsilankė didelis būrys jaunuomenės, pasitryžusios gražia giesme pagražinti pamaldas, pasilawinti giedojime ir grojime. Arbatėlę suruohė ir stalus šwariai sawo meno kėpsniais apkrowė ir papuohė Tauragės parapijos ponios.

Tauragės parapija pradeda gywėti ir dwasiniai. Joje sutartinai dirba parapijos kunigai, bažnyčios taryba, kuri daugiau twarko ūkio reikalus, mokytojai, Lietuwii ewangelikų S-ga, parapijos choras ir orkestras. Jaunuomenė chorą noriai lanko. Iau dabar yra chore per 50 asmenų, nors choras dar wifai jaunas. Chorą suorganizawo ir jį energingai weda prityręs wargonininkas Gerkė. Taip pat sparčzius žingsnius daro ir dūdy orkestras, kuris lietuwii ewang. s-gos Tauragės skyriui padedant, išigijo reikalingsiausias dūdas. Orkestrą dar chorą globoja Viet. Ew. S-gos Tauragės skyrius, suteikdamas patalpas repeticijoms, medžiaginiai ir moraliai remdamas. Skyriui wadomawia ir jame nenuilstamai darbuojasi mokytojas J. Kėleris. Tauragiškiei pageidawia, kad Tauragėn atsikeltų ir daugiau weilkių ir energingų mokytojų, kurie lietuwiams ewangelikams pasidarbuotų. Dabar Tauragės apylinkėse ir pacziame mieste yra stoka weilkių ewangelikų mokytojų, kurie lietuwifskam ewangelifskam darbui pritarę, nes tik tada ewangelikai galės tikybiškai ir kultūriškai sparčiai kilti, kai inteligentai ewangelikai padės sawiems žmonėms jų dwasiniuos ir kultūriniuos reikaluos, su jais dirbs, kartu jaus ir dalinšis bendrais džiaugšmais ir wargais.

Marijampolė. 1936 m. kowo mėn. Marijampolėje išsteigė Lietuwii Ewangelikų ir Reformatų S-gos skyrius. Pradžioje skyrius didesnio weilumo neparodė, bet pernai rugpiūčio mėn. sudaryta nauja skyriaus waldyba, kurios pirmininku mokytojas Gimelis, sekretorium — wald. Mitkus, kasnininku — walf. sek. Turnewiczius ir šios waldybos dėka darbas pradeda gywėti. Per 5 weilimo mėnesius buvo sušaukta net 3 wisuotini susirinkimai, kur buvo tartasi iwairiais s-gos reikalais. Spalių mėn. 17 d. atwyfęs iš Kauno kunigas profesorius Jafubėnas parapijos bažnyčioj atlaikė gražias lietuwifskas pamaldas, o po pamaldų ew. pr. mokykloje iwykfo skyriaus narių wisuotinis susirinkimas, kuriame dalywawo ir platų pranešimą padarė Cen-

tro Waldybos atstowas p. mok. Jonušaitis. Pasutinis susirinkimas iwykfo š. m. sausio mėn. 9 d. I ši susirinkimą irgi atwykfo Centro Waldybos atstowas mok. p. Jonušaitis. Iis padarė taip pat platų pranešimą apie centro ir skyrių weilką ir S-gos tikslus. Jo žodžiais lietuwiai ewangelikai turi būti sawo tautos ir krašto mylėtojai, o ne swetimos walskybės gerbėjais. Wisos Lietuwos ewangelikų šwentybė turi būti: sawo tauta, sawo tikėjimas.

Susirinkime išrinkta ir labdarybės sekcija, kuriai wadomawaus 3 ponios: p. Kwedewawiczienė, p. Meknawiczienė ir p. Sztefektienė. Szios sekcijos tikslas rūpintis pawargėliais, neturtingais mokiniiais ir ligoniais, kuriems būtinais reikalinga materialnė ar moralnė pagalba.

Dabar narių skyrius turi dar nedaug, apie 20. Reikia tikėtis, kad šis skaiczius žymiai padidės, nes Marijampolėje yra ne 20 lietuwii ewangelikų, bet kur kas daugiau.

Viudwinawas (Mar. ap.). Lietuwii ewang. s-gos skyrius czia išteigtas 1936 m. ir jis gana gražiai jau weilė. Per pusantrų metų surengė porą gražių šwenczių, i kurias buvo atsilankę Centro Waldybos nariai, kun. lic. p. Pauperas, kun. Stanaitis, mok. Jonušaitis. Suruohė du wiežu wakarų su waidinimais, wieną daktų loteriją, 1936 m. maldos namuose Kūczių wakarą su eglute. Bet dabar išwykus mok. Gimeliui i Marijampolę, skyrius pradėjo mažiau weilkti. Naujasis skyriaus pirmininkas tuo turėtų susirūpinti ir turėtų gywiau pradėti dirbti, o dirbti galima, nes daug lietuwii ewangelikų laukia gražaus meilės darbo.

Gargždai. Sausio 30 dieną i Gargždų bažnyčią atsilankė Prof. Dr. Gaigalaitis atlaikyti pamaldas. Nors oras buvo niūrus, dangus liūdnam apšiniaukęs, bet žmonių prisirinko pilnutėlė bažnyčia. Susirinkę žmonės nustebo kai netikėtai pamatė stowint jaunyų būrelį, iš kurių lūpų paslido gražiai štabanczios liaupsės giesmės: „Dėkofite Diewui Wiežpacziui nes jis yr geras“, ir „Daimink mieląs Bone“. Wifai klausinėjo iš kur teikėsi atlankyti seniai prieš daugel metų Gargždų bažnyčią negirdėtas choras? Paaiškėjo kad tai Laugalių „Jaun. Sandoros“ choras dirigento J. Sprogio wedamas atwykfo pagražinti sawo garbės nario laikomas pamaldas. Wifai parapijiecziai linksmi ir patenkinti, kad randasi bendardarbiwimas tarp Klaipėdos Krašto su Did. Lietuwos ewangelikų. Gargždų parapija maža, parapijiecziai iškilaidė negali turėti sawo choro. Šie džiaugiasi kad atsilanko swecziai ir giesmėmis pagražina pamaldas. Toks Laugalių „Jaun. Sandoros“ pasidarbowimas žmonių gerui ir Diewo garbei yra gražus ir sweikintinas.

A. U.

Laugaliai. Laugalių „Jaun. Sandoros“ skyriaus metinis narių susirinkimas iwykfo š. m. wafario mėn. 6 d. 14.30 wal. „Sandoros“ sal. Laugaliuose. Skyriaus pirmininkas p. Sprogys atwėrė susirinkimą su giesme: „Budriūs Jaunieji“ ir malda. Weliau buvo pranešta dieniowarkė ir pawaiškinti J. S. ištatai. Pasikiau buvo renfama waldyba ir rewizijos komisija. Slaptu balsawimu, balsų dauguma waldybon išrinkta J. Sprogys iš Kuršlautių, M. Lukaitis iš Szlapšilės, J. Kojelis iš Lėbartų, p-lės Macnowaitė ir Misulytė iš Laugalių. Rewizijos komisijon įeina p. Megnis ir p. Ungeris iš Laugalių ir p-lė Purwinytė iš Dauperių. Pasitarimuose einamais reikalais išgirdome, kad J. S. choras žada giedoti Lietuwos Nepriklausomybės 20 metų sukaktuwių paminėjime, kurį rengia Laugalių apylinkės Lietuwifskos organizacijos Dauperių priwat. mokykloje. Susirinkimas baigėsi giesme: „Taigi imk mano ranką...“

Klaipėda. Sz. m. wafario mėn. 13 d., 9.30 wal. Anglų bažnyčioje bus nulaikomos lietuwifskos pamaldos. Pamaldas laikys kun. P. Jafinškas ir jos bus transliuojamos per Klaipėdos radiją.

Užsakymas priima redakcija, Mėkwiena pašto įstaiga ir laikštininkai. Užsakant redakcijoj laikrašcio kaina: metams 2 litai, 1/2 m. 1 litas ir ketwircziui m. 50 centų. Užsakant pašto įstaigoje, kaina 2 litai 30 ct., pusei m. 1 lit 30 ct. ir ketwircziui m. 80 ct. Redžia Lietuwii Ewangelikų Susiwienėjimo Bažnytinis komitetas. Redawuoja Kun. P. Dagnas. — Spaudė: „Litwania“, Klaipėda, Balangos gatwė 23-24. — Rankrašcius ir užsakymus prašome siųsti įtuo adresu: Klaipėda „Litwania“, Dagnai.